

— 'Η Α. Μ. ἀπαντᾷ ὁ Ὑπουργός, εἶναι ἀδιάθετος, ἀλλὰ θὰ ὑπογράψῃ· ἔλαβα τὴν διαβεβαίωσιν κατὰ πρόσωπον.

Ὁ κ. Κουντουριώτης σπεύδει νὰ τηλεγραφήσῃ εἰς Ἀθήνας: «Σουλτάνος ἀδιάθετος· συνθήκη ὑπογραφήσεται δσον αὐτῷ ταύτην τὴν στιγμήν χύνουν ὀλίγον μελάνι εἰς τὸ κμελανοδοχεῖον».

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ πρέσβεις τῶν Δυνάμεων εἰσελθόντες, ἔπεισαν τὸν Σουλτάνον νὰ ὑπογράψῃ, ἐπὶ ἀπειλῇ κάτοχῆς τοῦ χαρμεῖου του. Ἐξεληθόντων αὐτῶν, εἰσέρχεται ἐκ νέου ὁ Ἀσσίμ. Ὁ Σουλτάνος τὸν προσβλέπει ἐπὶ ἑτέραν ἡμίσειαν ὄραν, ψιθυρίζων «Οἱ γκιουρίδες!» ἔπειτα λέγει αὐτῷ:

— Φέρε μου αὐτὸ τὸ παλινόχαρτον.

Ὁ Ὑπουργός προσέρχεται τετραποδητεῖ, κρατῶν διὰ τῶν ὀδόντων ὡς κύων τὴν συνθήκην. Ὁ Σουλτάνος τὴν ἐκτολίσσει, ἀλλὰ, κρυολογημένος ὢν, τὴν στιγμήν ἐκείνην παρνίζεταί ἰσχυρῶς, καὶ τὴν καταβρέχει δι' ἀφθόνου σιέλου.

— Κάμετε ἄλλην, λέγει δίδων αὐτὴν τῷ Ὑπουργῷ.

Ὁ Ἀσσίμ σπεύδει νὰ κάμῃ ἄλλο ἀντίγραφον καὶ φέρει αὐτὸ μετὰ τάχους. Ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐπιφανῆς εὐνοῦχος ἀναγγέλλει ὅτι τὸ πιλάφι εἶναι ἕτοιμον, καὶ ὁ Πατισάχ ἀφείς τὴν συνθήκην, ἐγειρεται καὶ σπεύδει εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἐν τοσούτῳ ὁ κ. Κουντουριώτης τηλεγραφεῖ «Σουλτάνος αεὐδιάθετος· συνθήκη ὑπογραφήσεται Ἵψηλὴ Πύλη κατααγίνεται περὶ τὴν ἀνεύρεσιν γραφίδος».

Μετὰ τὸ γεῦμα ἐμφανίζεται ἐκ νέου ὁ Ὑπουργός, ἀναπτύσσων ἐνώπιον τοῦ Σουλτάνου τὴν συνθήκην. Οὗτος ἐτοιμάζεται νὰ ὑπογράψῃ, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ὁ ἀρχιεπινοῦχος εἰσελθὼν ψιθυρίζει εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ ὅτι ἔφεραν εἰς τὸ χαρμεῖον δούλην Γεωργιανὴν ἐκτάκτου καλλονῆς. Ὁ Σουλτάνος ἀφίνει τὸ ἔγγραφο καὶ ἐξέρχεται δρομαίος. Ὁ Ἀσσίμ διαβεβαίει τὸν περιμένοντα Κουντουριώτην, καὶ οὗτος σπεύδει νὰ τηλεγραφήσῃ: «συνθήκη ὑπογραφήσεται ἀφρεύκοντος Σουλτάνος κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν δξύνει τὸν κάλαμον του».

Ὁ Ὑπουργός καὶ ὁ πρεσβευτὴς περιμένουσι μέχρι ἐσπέρας. Τέλος ἐν ὄρα προκεχωρηκυῖα φθάνει ὁ Σουλτάνος κατὰ κόπος, κλονιζόμενος, μετ' ὀφθαλμοὺς χαύνους. Ὁ Ὑπουργός τῷ προσφέρει ἐκ νέου τὴν συνθήκην.

— Τι θέλεις; τὸν ἐρωτᾷ ἄγριως ἐκεῖνος.

— Μεγαλειότατε, τὴν συνθήκην! . . .

— Ἀ, ναί, φέρ' ἐδῶ.

Καὶ βάπτει τὸν κάλαμον εἰς τὴν μελάνην, ὁ δὲ Κουντουριώτης περιχαρῆς τρέχει νὰ τηλεγραφήσῃ «συνθήκη ὑπογράφεται. Σουλτάνος εὐρίσκειται περὶ τὰ μέσα τῆς ὑπογραφῆς».

Ἀλλ' ἐνῶ ἀρχεται νὰ χαράσῃ τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ ὀνόματος Χαμίτ, ὅπερ εἰς τὴν τουρκικὴν γραφὴν εἶναι περιπλοκώτατον, αἶφνης χασμαῖται, σταματᾷ, ἡ χεὶρ αὐτοῦ μένει ἀδρανῆς, οἱ ὀφθαλμοὶ του κλείονται, καὶ ἀκούεται ῥόγχος. Ἡ Α. Μ. ὁ Παδισάχ ἀπεκοιμήθη.

Δύο εὐνοῦχοι τοποθετοῦνται πάραυτα ἐγγὺς αὐτοῦ καὶ ἀπομακρύνουσι διὰ πτερῶν τὰς μυίας. Ὁ δὲ ἀκίνητος ἰστάμενος ἐνώπιον αὐτοῦ Ἀσσίμ, ἐκβάλλει τὰ ὑποδήματά του καὶ ἀπέρχεται ἀκροποδητεῖ μὴ τὸν ἐξυπνήσῃ. Ἐξερχόμενος συναντᾷ τὸν Κουντουριώτην, πρὸς ὃν ἀνακοινεῖ τὴν ἀναβολὴν τῆς ὑπογραφῆς. Ὁ κ. Πρέσβυς, μὴ ἔχων τι κάλλιον νὰ πράξῃ, ἀπέρχεται περιλυπός, ἀφοῦ ἐφόρεσε τὰ ὑποδήματα τοῦ Ἀσσίμ, διότι τὰ ἰδικά του εἶχε καταστρέψει εἰς τοὺς δρόμους τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ τηλεγραφεῖ πρὸς τὸν Κουντουριώτην: «Νυστάζοντος Σουλτάνου ὑπογραφή ἔφθασε μετὰ πρῶτου γράμματος, ἀπῆλθον μετ' ἐξένα ὑποδήματα, κα-

ταστραφέντων ἐμῶν. Πέρασατέ τα λογαριασμὸν κυβερνήσεως. Ἐραδὲ ἀληθῆς ὀργὴ Θεοῦ—**Ira dei**».

Bobb.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἐπανερχόμεθα. Ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς ἐξακολουθεῖ νὰ φεύγῃ ἀδειλιασμένη ντροπαλῆ ἐκ τῆς πλατείας τοῦ συντάγματος ἀφίνουσα χωρὶς σύντροφον τὰς Τρίτας, τὰς Πέμπτας καὶ τὰς Κυριακάς τῆς. Ἄν ἐπαινίσει τὴν Τετάρτην, αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ συγχωρούσαμε τὸν ἀσπονδὸν μας φίλον κ. Φιλήμονα καὶ θὰ ἐλέγαμε: καὶ τὰς Τετάρδας τῆς. Πηγαίνει ποῦ; εἰς τὸ Φάληρον; Ὁχι ἀδελφέ μου· αὐτὸ ἐνομιζαμε καὶ ἡμεῖς καὶ εἴχαμεν ἐκμανῆ, διότι ὁ βασιλεὺς δυνατὸν νὰ κάμῃ τὰ λουτρά του εἰς τὸ Φάληρον, ἢ πρωτεύουσα ὅμως δὲν συνειθίζει νὰ κάμῃ λουτρά καὶ μένει εἰς Ἀθήνας. Πηγαίνει μέσ' τὴν αὐλὴν τοῦ Κεχαγιά ἥτις εἶναι τώρα οἰκία τοῦ βασιλέως.

Ἐνοουόμεν αὐτὸ νὰ γίνηται—ὅπως ἐγένετο—ὅτε ἔμενεν ὁ Βασιλεὺς ἐπάνω καὶ ἐχόνετο ἡ μουσικὴ ἐντὸς τοῦ προαυλίου τῶν ἀνακτόρων, ἐκ φόβου μήπως πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶναι προωρισμένον διὰ ψυχαγωγίαν τοῦ Βασιλέως διασκεδάξῃ συγχρόνως καὶ τὸν λαόν. Ἐστὼ μεταξὺ Βασιλέως καὶ λαοῦ δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κοινὴ διασκεδασίς· μᾶς ἀρκεῖ ὅτι ὁ λαὸς πληρῶνει τὴν ἐπιχορήγησιν καὶ ὁ Βασιλεὺς τὴν καταναλίσκει. Ἡ τιμὴ αὐτὴ εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς δὲν εἴπαμε τίποτε, μολοντί ὅλος ὁ κόσμος παρεπονεῖτο καὶ μᾶς παρώρμα νὰ γράψωμεν. Διότι ἀφώρα τὸ πρᾶγμα καθαρῶς τὴν τιμητικὴν τοῦ Βασιλέως ποουράν. Ἐπομένως ἡδύνατο, ἂν ἤθελε, καὶ ἐδικαιούτο μάλιστα, εἰς τὴν αὐλὴν νὰ τὴν κλείσῃ τὴν μουσικὴν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν σάλα του.

Ἄλλ' ἡ μουσικὴ τῶν πλατειῶν δὲν παίζει πρὸς τιμὴν τοῦ Βασιλέως· δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τίποτε μετ' ὃν Βασιλέα· διότι καὶ εἰς ἄλλας πόλεις ὅπου ὑπάρχουν φρουραρχεῖα, ὅπου ὑπάρχουν ἔδραι ταγμάτων, ἡ μουσικὴ παίζει εἰς τὰς πλατείας, ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς ὅστις εἶναι εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν πιστεύομεν νὰ εἶναι συγχρόνως καὶ εἰς τὰς Πάτρας καὶ εἰς τὴν Λαμίαν καὶ εἰς τὴν Χαλκίδα. Τόσον δὲ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ μουσικὴ τῶν πλατειῶν παιανίζει χάριν τῶν πολιτῶν καὶ ὄχι χάριν τοῦ Βασιλέως, ὅστε ὁ δῆμος δίδει ἐπίδομα εἰς τοὺς μουσικοὺς, τὸ ὁποῖον ὁ νῦν Δήμαρχος ἐζήτησε μὲν νὰ καταργήσῃ, κακῶς ποιῶν, ἀλλὰ γενομένων αὐτῷ παραστάσεων δὲν κατήργησεν.

Τὸ ὅτι δὲν παρακολουθεῖ ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς τὸν Βασιλέα, ἀπόδειξις ὅτι μέχρι τοῦδε δὲν τὸν παρηκολούθησεν οὔτε εἰς τὸ Τατόϊ, ὅπου καὶ συνηθέστερον κάμνει ἐξοχὴν, οὔτε εἰς τοῦ Τσίλλερ ἐν Μουνοχίᾳ, ὅπου ἀπαξ διεθέρισεν, οὔτε εἰς τὰς διαφόρους τῆς Εὐρώπης πόλεις, τὰς ὁποίας δις καὶ τρις ἕως τώρα περιηγήθη. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, καθόσον ἐνθυμούμεθα, δὲν τὸ ἔκαμεν οὔτε αὐτὸς ὁ Σάχης τῆς Περσίας, ὅστις μπορεῖ νὰ ἐκουβάλλῃσε μαζὺ του τάγματα χαρμεῖων καὶ τσιμποκτσῆδων, ὄχι ὅμως καὶ μουσικὴν.

Ἀφίνομεν τὰς Ἀθήνας καὶ ἐρχόμεθα εἰς τὰ ἄλλα κράτη. Εἰς τὸ Μπουρτζ (ἀνάκτορον) τῆς Βιέννης παιανίζει ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς καθ' ἑκάστην πρωϊνὴν δεκάτην τὰ ἐκλεκτότερα τεμάχια ἐν μέσῳ τῆς πλατείας τῶν ἀνακτόρων, περιστοιχιζομένη κατὰ γράμμα ἐκ τοῦ φιλομούσου Βιενναίου κόσμου ποιούντος πυκνὸν περὶ τὴν ὀρχήστραν κύκλον. Βλέπετε ὅτι εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν Βιέννην δὲν γίνεταί ὅτι

εις τας συνταγματικας 'Αθηνas, ο χωρισμός δηλαδή μουσικής και λαού. 'Αλλά τὸ ἐσπέρας ὄλαι αἱ στρατιωτικαὶ μουσικαὶ παίζουν εἰς τὸ Πράτερ, ὡς νὰ εἴπωμεν εἰς τὰ Πατήσια τῆς Βιέννης· μακρὰν, ἐννοεῖται τῶν ἀνακτόρων· καὶ ἀδιάφορον ἂν ὁ αὐτοκράτωρ εἶναι εἰς τὸ Μπούρκγ ἢ εἰς τὸ Σαινμπρούν ἢ εἰς τὸ Βάδεν-Βάδεν. Τὸ Πράτερ ἀντηχεῖ πάντοτε ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν μουσικὴν.

Ὅταν ἦλθε ὁ Βασιλεὺς τῆς Σαξωνίας εἰς τὴν Λειψίαν, ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς ἐπαιξε τὸ πρῶτὸ πρὸ τῆς οἰκίας ἐνθα κατέλυσεν ὁ Ἰωάννης· ἀλλὰ τὰς ἐορτὰς καὶ τὰς ἐσπέρας ἐπαιάνιζεν εἰς τὸ σύνθημα περιπτερόν τῆς, εἰς τὸ σκιερὸν δάσος Ροζεντάλ.

Ἐννοήσατε λοιπὸν, κύριε Φρούραρχε, ὅτι αὐτὸ ὅπερ κάμνετε εἶναι καθαρὰ παρανομία καὶ ὅτι ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς δὲν εἶναι **καισαροκρατικὴ μουσικὴ**.

Ἡμεῖς βεβαίως δὲν θὰ ἐπανέλθωμεν καὶ τρίτην φορὰν, διότι καὶ σήμερον μετὰ πολλῆς στενοχωρίας ἐθίζαμεν αὐτὸ τὸ θέμα, αἰσθανθέντες ἀνεξάντλητον ἀηδίαν, ὅταν εἶδομεν μίαν οἰκίαν ἐνός Κεχαγιᾶ σφετερισθεῖσαν τὰ δικαιώματα τῆς ἱστορικῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος. Εὐτυχῶς τὴν παρελθούσαν Πέμπτην, ὅτε εἶχομεν καταβῆ εἰς Φάληρον, εἶδομεν τοὺς ὀλίγους συμπολίτας μας ἀξιοπρεπέστατα ἀποσχόντας ἀπὸ τοῦ νὰ τρέξουν νὰ ψωμοζητῶσι πρὸ τῶν περιπτέρων τοῦ κυρ Εὐθυμίου τὴν μουσικὴν τοῦ Σάϊλερ. Ἐλπίζομεν ὅτι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι οἱ συμπολίται μας τὴν αὐτὴν θέλουν δεῖξει ἀξιοπρέπειαν, ἀφίνοντας τὸ ζεῦγος Κεχαγιᾶ νὰ λείχωσι ἡδονικὰ ἀπὸ τοῦ Δραγάτου εἰς ὃν ἀπεσύρθησαν τὰ ὄργανα τῆς φρουρᾶς.

Δὲν καταλαμβάνομεν διατὶ αὐτὰ τὰ προνόμια τοῦ πυροβολικοῦ. δι' ὃ καὶ πρὸν ἐπρομηθεύθησαν κομψότατα ἀεὶκαρῖα τοῦ ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου. Διατὶ νὰ τὸ μηχανικὸν κομψότατα λανδῶ, καθὼς καὶ τὸ πεζικὸν κομψότατα κάρρα ;

Ἐπίσης δὲν ἐννοοῦμεν διατὶ φροντίζουν μόνον περὶ κομψοτάτων ἀμαξῶν ἐνῶ μᾶς χρειάζονται ἐπίσης καὶ κομψότατα καθρεφτάκια, κομψότατοι νιπτῆρες, διάφορα εἶδη κομμωτηρίου, οἶον κολώνιας, μυρουδιᾶς, βουρσίσεως, σκόνι γιὰ τὰ δόντια, διάφοροι βαφαὶ καὶ ἄλλα καὶ ἄλλα καὶ ἄλλα.

Ἄν τυχὸν στείλετε καμμίαν κατασκόπευσιν (reconnaisance) μέχρι τῆς οἰκίας Κεχαγιᾶ μὴ ἐκλάβετε τὴν παράπλευρον οἰκίαν ἧς θὰ ἴδῃτε ἀναπεπταμένης τὰς πύλας καὶ τὰ παράθυρα ὡς ἀνάκτορον καὶ αὐτό. Εἶναι ἀπλούστατον σπῆτι τοῦ κ. Ἀλμεῦδα, ὅπερ ὁμοῦ παιζει χαριέστατα παρωδιὰν τῶν ἀνακτόρων, γνωστὴν μελωδίαν τοῦ μουσικοδιδασκάλου Δίτζ.

Ἡ ἀφέλεια τῶν περὶ τὴν Ὄραν ἐπήδησε πλέον τὰ ἐσκαμμένα. «Τὴν Ἑλλάδα σήμερον κυβερνῶσιν οἱ ξένοι» φωνάζουσιν οἱ περιπαθεῖς συντάκται τῆς» καὶ δὲν βλέπουσιν ὅτι τὴν Ἑλλάδα σήμερον παρακυβερνᾷ ὁ Κουμουνδούρος !

Ἄβανέρχεσθαι ἐπὶ τοὺς ἰδίους ἑμέτους» αὐτὴ εἶναι φράσις ἀρχαία τὴν ὁποίαν δὲν ἔμαθε μὲν εἰς τὰ γραμμοδιδασκαλεῖα εἰς ἃ ἐφοίτησεν ὁ ὁμογενὴς οικονομολόγος τοῦ Αἰῶ-

νος, ὁ καὶ Μαυροθαλασσίτης ἐπιλεγόμενος, ἀλλ' ἦν πιστῶς ἐξετέλεσε προκειμένου περὶ τοῦ δανείου τῶν 120,000,000 ἀναγκασθεὶς ἐπὶ τέλους νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἐπλανᾶτο εἰς τοὺς μαύρους ὑπολογισμοὺς του καὶ ὅτι ἡ ἑλληνικὴ πίστις ἐπερρώσθη ἐν τῷ ἐξωτερικῷ καὶ αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς ἐπιρρώσεως ἔχει ἀνάγκην ὁ τόπος. Τὰ δὲ συγχαρητήρια τὰ ὁποῖα ἐν τέλει ἀναγκάζεται νὰ προσφέρῃ τοῖς συνομολογήσασιν τὸ δάνειον τὸν παρομοιάζουσι πρὸς τυχαίους τινὰς παλαιστὰς οἴτινες καταβαλλόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου τῶν ἐν ᾧ συλλέγουσι κάτωθεν τὸν πῖλον ἢ τὴν ράβδον ἢ ὅ,τι μέλος τοῦ σώματος των συνετρίβῃ λέγουσι συγχρόνως τῷ νικητῇ : Σὲ εὐχαριστῶ, βρὲ ἀδελφέ !

Καὶ ποῦ νὰ ξεῦρετε ὅτι πρὸ εἰκοσιῆξ ἐτῶν οἱ μαθηταὶ τῶν σχολείων τῆς πρωτεύουσας ἔψαλλον τὸ ἐξῆς ᾄσμα :

Πινελάς ὁ Νεγρεπὸν
Πῶχει μύτο ὅσαν τρομπὸν
Καὶ κοιλιὰ ὅσαν τὸ καπὸν
Καὶ μυαλὰ ἀπὸ πεπὸν

προμαντεύοντες οὔτω τὸ μέλλον τοῦ ἀνδρός.

Ὁ Γραμματεὺς πρεσβείας ὅστις μαθὼν ὅτι οἱ παρασημοφορηθέντες ἐσχάτως βουλευταὶ οὐδόπως ἦσαν ἀναμεμιγμένοι εἰς τὰ Βελενδζαϊκὰ καὶ ἐρωτήτας· αἰτί ἔκαμαν ἄλλοι δὲν δύναται δυστυχῶς νὰ κάμῃ καὶ τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν περὶ τοῦ παρασημοφορηθέντος ἐσχάτως καθηγητοῦ Κωνσταντινίδου, διότι αὐτὸς τὰ ἔκαμε ὅλα.

Καὶ δὲν πετᾶτε λοιπὸν εἰς τοὺς ὀχετοὺς τὰ παράσημά σας ὡς ἱσπὸται τοῦ Σωτήρος καὶ τῶν Ταξιαρχῶν καὶ δὲν ξεῦρω ποίων ἄλλων σωματῶν, ἂν ἔχητε κόκκον ἱπποτισμοῦ ἐπάνω σας, ὡς μεγαλοπρεπῆ ἐσταυρωμένα μουλάρια ; Τί ἄλλο σᾶς ἐπερίμενε ἢ νὰ ὀνομάζεσθε συνάδελφοι τοῦ κ. Κωνσταντινίδου καὶ συνιπὸται τῆς αὐτῆς καβαλαρίας ;

Δυστυχῶς ἐννοοῦσαμεν ἂν δὲν παρενέβαινε αὐτὴ ἡ σκανδαλώδης παρασημοφορῆσις νὰ συγχαρῶμεν ἐκ καρδίας τὰ παράσημα, διότι μετὰ τῶν ἀγλαίων νῶτων ἐστόλισαν τὰ στήθη τοῦ ἀληθῶς μάγου βρβρτιστοῦ κ. Αὐγερινοῦ καὶ τοῦ ἐκ τῶν δεξιωτέρων ζωγράφου μας κ. Λύτρα.

Ἐντυπώσεις Νέγηρ ἐκ Παρισίων :

Καὶ οἱ ἀμαξίδες ἀκόμα ὀμιλοῦν conlant τὴν γαλλικὴν !

Δὲν εἶχομεν κέφι εἰς τὸ προχθεσινὸν φύλλον νὰ καταγίνωμεν μὲ τὸν κ. Ρουσόπουλον ἀρχαιολόγον μὲ ὄλας τὰς σημασίας τῆς λέξεως.

Ἐνθυμείσθε ὅτι μετεδώσαμεν διὰ τοῦ φύλλου ἡμῶν πληροφορίαν εἰς τὸ κοινὸν ὅτι ἐπώλησεν εἰς Γάλλους ἀρχαῖα ἀντι χιλίων φράγκων.

Ὁ κ. Ρουσόπουλος ἀπῆντησεν ἐν τῇ Παλιγγενεσίᾳ τὰ ἐξῆς :

Κύριε συντάκτα τῆς Παλιγγενεσίας !

Ἐὰν ὁ γράψας σήμερον ἐν τῷ «Μὴ Χάνσαι» κατ' ἑμοῦ ἀπο-

δείξη τὰ γεγραμμένα δέχομαι τὴν ποινὴν του, παρέχων αὐτῷ μάλιστα ὡς ἀμοιβὴν τὰ χίλια φράγκα, ἃ, ὡς φαίνεται, τὸν ἐγαργάλισαν.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 4 Ἰουνίου 1881.

Ἀθαν. Σ. Ρουσόπουλος.

Μεταξὺ τόσης ἄλλης σατυρικῆς ὕλης τὴν αὐτοσατυραν αὐτὴν ἐνὸς τῶν σύγχρόνων διδασκάλων δὲν ἠδυνάμεθα ν' ἀφήσωμεν ἔξω τοῦ σατυρικοῦ ναοῦ τοῦ Μὴ Χάνεσαι.

Ἐὰν ἦναι ἀληθὲς ὅτι ἡ ψυχολογικὴ ἔρευνα πολλὰκις φωτίζει τὴν ποινικὴν δικαιοσύνην καλλίτερον πάσης ἄλλης ὑποθέσεως, ἢ διατριβῆ αὐτῆ τοῦ κ. Ρουσοπούλου τὸν καταδίδει συστηματικὸν ἀρχαιοκάπηλον. Βίς ἡμᾶς τοῦλάχιστον ἐφάνη ὡς ἐν τῶν ἱατροδικαστικῶν ἐκείνων τεκμηρίων τὰ ὁποῖα φωνάζουν ὅτι ἐδῶ ὑπάρχει τὸ ἔγκλημα.

Ὁ ἄνθρωπος βλέπετε δὲν ἐταράχθη διόλου ὅτι μία τοιαύτη πληροφορία πωλήσεως ἀρχαίων, σαφῶς ὠρισμένη—δύο πλαγγόνες καὶ ἐν ἀγγεῖον—κυκλοφορεῖ εἰς τὸ ἄστυ περὶ αὐτοῦ. Ἄλλ' ὡσανεὶ αἰσθάνεται ὅτι θὰ ματαιοπονηθῇ ἐὰν ἀποπειραθῇ νὰ διαλύσῃ τὰς περὶ αὐτοῦ προλήψεις τοῦ κόσμου, τὸ ῥίχνει ἔξω τὸ δὴ λεγόμενον καὶ περιορίζει τὸ πρᾶγμα ἐντὸς τοῦ στενοῦ κύκλου τῶν κοινῶν ἐγκληματιῶν, οἵτινες τὴν περὶ αὐτῶν πρόληψιν τοῦ ἀνακριτοῦ ἢ τοῦ Εἰσαγγελέως δὲν τὴν ἀλλάσσουν μὲ τὴν ὑπόληψιν ὄλου τοῦ κόσμου. Ἀδιάφορον ἂν ὑπολαμβάνονται ὡς ἀνεγνωρισμένοι κακοῦργοι, ἢ ἀνάκρισις μπόρεσε νὰ βεβαιωθῇ; Ἰδοὺ τὸ ζήτημα.

Αὐτὰ ὅλα βεβαίως θὰ φανῶσι εἰς τὸν πρακτικώτατον κ. Ρουσόπουλον καθαρὰ φλυαρία. Συμφωνοῦμεν μαζί του, ἂν καὶ ἐπιμένωμεν εἰς τὴν φλυαρίαν μας. Δεχόμεθα ὅμως ἐξ ὀλοκλήρου τὴν πρότασιν του.

Μάλιστα, κύριε Ρουσόπουλε, μᾶς γαργαλίζουν τὰ χίλια φράγκα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίζωμεν, δὲν θὰ δυσαρεστηθῆτε ἂν σᾶς προτείνωμεν καὶ ἡμεῖς νὰ καταθέσῃτε τὴν ἀμοιβὴν τῶν χιλίων φράγκων εἰς τὸ Ταμεῖον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας, ὑπὲρ ἧς καὶ τὰ προσδιορίζομεν, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν κερδίσωμεν τὴν ἀμοιβὴν.

Ἄμα δὲ λάβωμεν εἰδήσιν παρὰ τοῦ Ταμείου τῆς Ἐταιρίας ὅτι κατεθέσατε τὰ χρήματα, γνωρίζομεν συμπολίτην μας ὅστις παρηκολούθησε τὴν ἐκ μέρους σας πώλησιν πρὸς τὸν Γάλλον τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ἀρχαίων, εἶναι ἐπομένως εἰς θέσιν εἴτε αὐθορμήτως ἐὰν θελήσῃ εἴτε ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς νὰ πιστοποιήσῃ τὴν ἀρχαιοκαπηλείαν ἣν αἱ πληροφορίες ἂς ἐλάβομεν σᾶς ἀποδίδουν.

Βλέπετε ὅτι δὲν μένει ἄλλο παρὰ νὰ καταθέσῃτε τὰ χρήματα. Ἐβῆθε!

ΘΕΑΤΡΙΚΑ.

Οἱ Βελέντζηδες ἐκτὸς τῶν ταμείων μᾶς ὑποκλέπτουσι καὶ τὸν χρόνον ὡς καὶ τὸν χώρον τῆς ἐφημερίδος μας, ὥστε δὲν ἠδυνήθημεν νὰ κάμωμεν περισσώτερον λόγον περὶ τοῦ Θεάτρου μας. Καὶ ὅμως ἂν ὅχι ἄλλο, τοῦλάχιστον χάριν τοῦ ἰδιοκτῆτος κ. Τσόχα ὠφείλομεν νὰ πράξωμεν τού-

το, οὐχὶ τόσον ὅπως ὑμνήσωμεν τὴν γνωστὴν αὐτοῦ φιλοκαλίαν, ὅσον ὅπως θαυμάσωμεν τὴν πολιτικὴν ὀξύδερκειάν του, ἣτις, πάντες θὰ συμφωνήσετε, ὅτι ὑπερβαίνει καὶ τὴν τοῦ ἡμετέρου ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ὅστις ἤδη μόλις ἀπορεῖ διατὶ δὲν ἐπολεμήσαμεν, ἐνῶ δ κ. Τσόχας διὰ τῆς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ πολεμικοῦ ἡμῶν δράσματος βραδείας ἀνοικοδομήσεως τοῦ Θεάτρου, μὰ τὸν Θεὸν πολὺ δριμύτερον ἢ τὰ νῦν ἄρθρα τῆς «Ἔρας», ἐσατέριζε τὸν Κουμουνοῦρον.

Ἄλλ' ἐπειδὴ, κυρίαί μου καὶ κύριοι, συχαίνεσθε, βεβαίως οἱ περισσώτεροι, ὡς καὶ ἐγώ, τὴν πολιτικὴν, παύω τὸ προοίμιόν μου καὶ εἰσέρχομαι εἰς τὸ θέατρον.

Μόλις διὰ τῆς θύρας αὐτοῦ προχωρήσετε ἐντὸς, στήτε ἐπὶ στιγμὴν εἰς τὸ ὀπισθεν τῶν ὑπερδισχιλίων αὐτοῦ καθισμάτων κενόν καὶ στραφῆτε περὶ τὰς πτέρνας σας· θὰ ἴδητε, ὅτι τὸ θέατρον ὀρίζεται πρὸς Β. ὑπὸ τοῦ Λυκαβητοῦ, πρὸς Ν. ὑπὸ τῶν στύλων τοῦ Ὀλυμπίου Δυὸς καὶ τοῦ Φαλήρου πρὸς Α. ὑπὸ τοῦ Ἰνιητοῦ καὶ πρὸς Δ. ὑπὸ τοῦ Παρθενῶνος. Ὅποιον πλαίσιον! Ἀπολαύσατε τῆς ἀπὸ τοῦ Ἰνιητοῦ πλήρους μύρων θύμου πνεύσεως αὔρας, παιζούσης πρὸς στιγμὴν μετὰ τῆς κόμης σας ἢ τῆς ἐκείνης σας, καὶ ἀκούσατέ τὴν μινυρομένην καὶ ἐκπνεύσαν μετὰ τῶν στύλων τοῦ Παρθενῶνος. Ἀτενίσσατε τὸ Φάληρον ἐλαφρῶς φωτιζόμενον ὑπὸ τῆς πρὸ ὀλίγου ἀνατειλάσης μελιχρᾶς σελήνης, καὶ ἀφοῦ νῦν πρὸ τῆς ἐν ἐκστάσει διατελούσης ψυχῆς σας τὸ πᾶν ἐξφρατίζεται, ῥιφθῆτε εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀναμένουτος ὑμᾶς καθίσματος.

Βεβαίως δὲν εἴσθε διατεθειμένοι κατὰ τῶν ἠθοποιῶν, οἱ ὅποιοι εἶναι οἱ γνωστοὶ σας ἠθοποιοὶ, ἄνθρωποι ἀληθῶς κοπιάσαντες ὑπὲρ τοῦ Θεάτρου πλείοτερον, ἢ οἱ πολιτικοὶ μας περὶ τοῦ τόπου των. Καὶ ὅμως εἴθε συλλογισθῆτε τὴν ἰδέαν, ὅτι ὀλίγος ἀκόμη ἐπὶ πλέον κόσμος δὲν περὶ δὲν θὰ ἔκαμνε δηλ. τοὺς περισσότερους νὰ εἴδῃ ὅτι τὰ παριστώμενα δράματα εἶναι ἀμελέτητα.

Παρίσταται ἡ Βάσαρος τῆς Ἰνυαϊκῆς, ἔργον λεπτότατον καὶ ψυχολογικώτατον, καὶ ὅμως ἀκούομεν τὴν κυρίαν Λαρσαι θέλουσαν νὰ εἴπῃ πρὸς τὴν κυρίαν Δυμόν, ὅτι τὴν ἀναπληρῶναι ὁ σύζυγός της λέγουσαν, τί σὲ πληρῶναι ὁ κ. Δουμόν;

Καὶ ἰδοὺ τότε ἀκούομεν ἀκροατὴν μουρμουρίζοντα, ὅτι αὐτὴ πλέον εἶναι βάσαρος τῶν ἀκροατῶν.

Περὶ τοῦ Γίου τῆς Νυκτὸς, οὐδὲν λέγομεν· θὰ ἀναφέρωμεν ὅμως τὸ ὑπό τιος λούστρου λεχθὲν, ὅτι κατὰ τοὺς πυροβολισμοὺς ἔφευγε, μὴ τυχὸν λείει καὶ τὸν πάρον μάρτυρα.

Καὶ ἤδη περὶ τοῦ Ἀγαθοπούλου, ὁ ὁποῖος ἦτο εὐεργετικώτατος διὰ τε ἡμᾶς καὶ τοὺς ἠθοποιοὺς, ὡς φαιδρύναι καὶ τὰ χεῖλη μας καὶ τὸ ταμεῖόν των. Περὶ τῆς ἐπιτυχίας του εἶναι περιττὸν νὰ ὁμιλήσωμεν, ὡς οὐσης γνωστῆς. Δύω τινὰ ὅμως θὰ παρατηρήσωμεν· πρῶτον θὰ συμβουλευσωμεν τὸν ὑποκριθέντα τὸν ἱατρὸν εἰς προσεχεῖς βουλευτικὰς ἐκλογὰς νὰ ἐκτεθῇ, διότι ἔχει μέλλον ὡς ῥήτορας, καὶ δεύτερον, ὅτι πρέπει τέλος νὰ ἔβγουν αἱ βελάδαι τοῦ Ἀγαθοπούλου τοῦ Ξηροχωρίτου, καὶ τοῦ Ἀθηναίου Κουτεντιάδου. Πῶς τὸ θέλετε, κ. ἠθοποιοὶ, εἶδετε ποτὲ τὸν Γέρω Σκουζὲ μὲ βελάδα;

Κουάινερρος.